

Den anden part i appelsagen i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Ved kendelse af 22. februar 2018 har Domstolen (Ottende Afdeling) afvist appellen.

Appel iværksat den 10. december 2017 af BMB sp. z o.o. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 3. oktober 2017 i sag T-695/15 — BMB sp. z o.o. mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

(Sag C-693/17 P)

(2018/C 142/27)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: BMB sp. z o.o. (ved radca prawny K. Czubkowski)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Ferrero SpA

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Første Afdeling) den 3. september 2017 i sag T-695/15 og forkyndt for appellanten den 11. oktober 2017 ophæves.
- Afgørelse truffet den 8. september 2015 af Tredje Appellkammer ved EUIPO i sag R 1150/2012-3 annulleres.

Subsidiært, ophæver Domstolen den appellerede dom og hjemviser sagen til Retten, såfremt sagen ikke kan afgøres af Domstolen på det foreliggende grundlag.

I henhold til artikel 138, stk. 1, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen også afgørelse om følgende:

- Ferrero Spa og EUIPO tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med appelsagen.
- Ferrero Spa og EUIPO tilpligtes at betale de omkostninger, som appellanten har afholdt for Retten.
- Ferrero Spa tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for EUIPO vedrørende den omhandlede afgørelse.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen gjort to appelanbringender gældende.

Første anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra e), i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design⁽¹⁾ som følge af en retlig fejl og et åbenbart urigtigt skøn:

- i. Den grafiske gengivelse af det ældre varemærke indgår i det anfægtede design.
- ii. Det ældre varemærke og det anfægtede design har en høj grad af lighed.
- iii. Appellkammeret begik ikke en fejl, da det fastslog, at der forelå en risiko for forveksling mellem det ældre varemærke og det anfægtede design.

Andet anbringende vedrører tilsidesættelse af artikel 25, stk. 1, litra e), i Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12. december 2001 om EF-design sammenholdt med det generelle princip om god forvaltningsskik og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning som følge af en retlig fejl og et åbenbart urigtigt skøn, hvorefter appelkammerets henvisning til artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 ⁽²⁾ i den omhandlede afgørelses punkt 33 er en rent formel mangel, der ikke havde nogen afgørende indvirkning på løsningen af tvisten, og at der ikke er behov for at tage hensyn til national retspraksis om international registrering i forbindelse med bedømmelsen af risikoen for forveksling.

⁽¹⁾ EUT 2002, L 3, s. 1

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

Appel iværksat den 24. oktober 2017 af Vassil Monev Valkov til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 27. september 2017 i sag T-588/17, Valkov mod Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Republikken Bulgariens højesteret

(Sag C-701/17 P)

(2018/C 142/28)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Vassil Monev Valkov (ved адвокат K. Mladenova)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol og Republikken Bulgariens højesteret

Ved kendelse af 22. februar 2018 har Domstolen (Tiende Afdeling) afvist appellen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanien) den 3. januar 2018 — Modesto Jardón Lama mod Instituto Nacional de la Seguridad Social og Tesorería General de la Seguridad Social

(Sag C-7/18)

(2018/C 142/29)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Parter i hovedsagen

Appellant: Modesto Jardón Lama

Indstævnte: Instituto Nacional de la Seguridad Social og Tesorería General de la Seguridad Social

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 48 TEUF fortolkes således, at den er til hinder for en national retsforskrift, der fastsætter en betingelse om, at for at kunne få førtidspension skal det pensionsbeløb, der skal udbetales, være højere end den minimumspension, der tilkommer den berettigede efter samme nationale lovgivning, idet »pensionsbeløb« fortolkes som den faktiske pension, som alene den kompetente medlemsstat (i det foreliggende tilfælde Spanien) skal betale, uden at medregne den faktiske pension, som den berettigede vil kunne modtage på grundlag af en anden ydelse af samme art fra en anden eller andre medlemsstat/er?